Julguri, eneſe ees ſeiswad, kes kartlikult ja ehmatand näuga Kärmaſele teada andis, röövlid kippuda maja kallale. Julgur oli üsna ſelgeste kuulnud, kuidas kelmid ſuure wäerawa kallal ammetis olla. „Teie teate küll, et ma argpüks ei ole,“ liſas ta, „aga meil on töeste asja kartuſeks. Ma ei mõista, kuſt naad teada ſaanud, et ma linnaſt raha toonud; ſeda tahawad wiſt omale pärida. Muidugi teada, heaga ei pea naad ſeda mitte ſaama. Mina oma poja Peetriga ja ſulaſega ſaame kuni wiimſe weretilgani wastu panema.“

„Ega minagi pealt wahtima jäe,“ wastas Kärmas; „ma aitan teid jõudu mööda. On teil küllalt tuleriistu majas?“

„Küllalt, ja ka rohkeſt laenguid. Ma teadſin kohe, et teie abi peale tohtiſin julge olla. Naesterahwaid meie ei ärata, kaa oma tütart jätke magama. Need ei tee muud kui kära ja ſegaduſt. Külap teie kutſarit ikka wõib uskuda?“

„See on üks truu mees. Aga eks meie lähe kohe hoowi?“

„On weel aega! Enne peawad kelmid wärawat löhkuma, ſiis on neil weel meie mõlema ſuurte koertega wõitlemiſt. Siis hakkame meie neile walu andma. Naad arwawad, et meie magame; kell aga palju raha majas on, küll ſee uneta on!“

Tehti kaa ſelle plaani järäle. Et röövli ſalk wäga ſuur oli, ei hoolind kurjategijad ei ühesti takiſtuſeſt, waid ſaid ennem weel wihaſemaks ja nagu meeletumad katſuſid naad majaſſe tungida. Need wiis wastupanijad olid waprad küll, aga pidid ometi kartma, mitte lurjuſteſt jägu ſaawad. Küll lasti mõnuſalt nende pihta, nii et waheſt kaks röövelt korraga langeſid, hulk neiſt enam ehk wähäm haawatud olid, aga kui kauaks ſuutis wäike hulgake palju maja lõhkujate wastu panna? Kaarel Kärmas oli aga natuke ette julgend, kohe oli temal walus haaw õlas.

Alaliſe paugutamiſeſt ärkaſid naesterahwad üles ja koguſid end ſinna tuppa, kus mehed raskeſt wõitleſid. Liiſit aga ep olnud mitte nende hulkas. Iſa oli teda lukku taha pannud. Kui nüüd tütarlaps maguſaſt uneſt üles äratud ſai walju püſſilaſkmiſe ja kiſa ja müra läbi ning ehmatand aſemeſt üles ukſe poole kargas ja ſeda leidis lukkus olewad, ſiis ta ei teadnud, mis ta ſeſt pidi arwama ning rahutu, ilma nõuta ekſis ta ukſe ja wäikeſe aknakeſe wahel edaſi-tagaſi. Küll ta hüüdis oma iſa, aga keegi ei kuulnud tema healt ſelles ſuures ſegaduſes.

Jälle olid röövlid julgeste edaſi tunginud,

Eesti-ma rahwa Kalender 1886, lk. 29